

Ábrahám Erika

Bébiszit

A legkisebbet íratam oviba éppen, akkor történt, kellett a pénz, a gyerekezés ment zsigerből. Az asszony mosolytalanul fogadott, elmondta, hol találom a nagyobbakat a házban, kezembe adta a hathetes csecsemőt, és csak a következő szoptatásra jött, késve, új frizurával, plázás szatyrokkal felpakolva.

Eszelős nap volt az első, a kölykök mindent elkövettek, hogy ne jöjjenek többet, dübörögve dőltek le a korlát nélküli lépcsőn, zabálták a csipszet, szétkenték a pudingot, a sufniba zárkóztak, a bili mellé pisiltek. A kicsi üvöltött, ha letettem, a kezemben cicire fordult ordítva, dühöngtünk mind a ketten. Ültem aztán a nagy soká elcsitul káoszban kimerülten, a mese felhangjai épp lecsengtek, én meg lobogva éreztem a helyzet abszurditását: ölemben mások gyereke, az enyéim kétszáz méterre innen, mások térdein.

Fél évig jártam a házhoz hetente kétszer. Az asszonnal előbb lemeccseztük a részleteket, nem, tényleg nem porszívózom, férfiinget sem vasalok, de mindig volt nálam hangszer, és négy gyerek után sem kértem felárat. A srácokkal külön világunk lett hamar, befogadtak, titkos helyekre bújtunk, tudtam a bibiket és bűnöket, folyton meséltem, hülyültünk, néha áthoztam a sajátjaimat, hét gyerek, szép volt, szerettem.

Mi jól voltunk, az asszony egyre sótlanabb lett. Nem járt el sehová, próbált a játékba folyni, téblábolt, kívül rekedt, pikírtén hozta a teát. Egy nap a puszis, kis Léda kettőnk közé állt pimasz orral:

„Most akkor két anyukánk van?”

Nem mentem többet.

Tíz év telt el, vagy még több, gyorsan megy ez, néha összefutunk, egyik sem köszön. Danika sejszinten őrzi az érintésemet, hangom rezgése beépült a csontjaiba, így képzem. A kis Léda kerül, Zsófi elkapja a tekintetét, Áron a földet nézi, böszme fejhallgatót húz, ha szembejövök. Mind elfordulnak, ha találkozunk, mintha valami illetlenséget követtünk volna el.

B-idő

Ha azt kérded, B. milyen színt hagyott bennem, azt mondom, szürkét. Sztori nem volt, csak néha összejártunk. Szeretkezés közben néztem a szemét, engedte látnom a megejtő káoszt, a tárnában rekedt kisleány.

A rutin nem érdekelt, kívülről figyeltem, ahogy a protokollt végigjárta, mielőtt cigizni ment, a nekem szóló mozdulatra nem lett idő. Mikor elaludt mellettem, combommal fogtam fel a tudatlanba zuhanó test rándulását, ajándék volt őriznem őt az iszonytató rémület felett. Szomorú kisleány leskelődött a bútorok között. Történetté az vált, ami nem történt meg.

Félretett pénzből a műtermet egész nyárra kivettem, örült neki, sokat szeretkeztünk a festékes, nagy tölgyfaasztalon, aztán eljöttem, hogy dolgozni tudjon, a fehér árnyalatait kereste. A napszakok elmosódtak a tetőablak opálja mögött.

Az aktfotók rólam, melyek sosem készültek el, ott lógnak körben a meszelt falon, emlékszem, fülledt nyár volt, hosszan dolgoztunk, lustán, ahogy engedték a fények.

A kisleány jár el szellőztetni néha, megnyitja a tetőablakot, és míg szárad a nedves padló, az aktokat nézi, ellenfény, testívek, árnyékahajlatok, az a hosszú záridős a legszebb, a mozdulat, akár a füst.